

Головному тренеру ФК «Волинь» дали орден

Депутата Луцької міської ради Віталія Кварцяного нагородили орденом. «За вагомий особистий внесок у розвиток вітчизняного футболу, досягнення високих спортивних результатів, багаторічну сумлінну працю та з нагоди 20-річчя Всеукраїнської спортивної громадської організації «Федерація футболу України» головного тренера ФК «Волинь» Віталія Володимировича Кварцяного нагороджено орденом «За заслуги» III ступеня. Відповідний Указ 1 грудня підписав Президент Віктор Янукович.

У селі Лаврів врятували пораненого лебедя

У відділ екології Луцької міської ради звернулася адміністрація загальноосвітньої школи села Лаврів Луцького району з проханням врятувати пораненого лебедя, що знаходився на ставку у цьому селі. Для вилучення птаха залучили фахівців Волинської підводної федерації «Підводний світ». На березі ветлікар Луцького зоопарку обстежив птаха і виявив під правим крилом поранення, що кровоточило. Тож лебедя відвезли в Луцький зоопарк для подальшого лікування.

Якщо виживу і повернуся додому — буду лікувати людей

Так вирішила ще в німецькому концтаборі лучанка Віра Ріксівна

Все більше часу віддає нас від Другої світової війни. І все менше залишається людей, які пам'ятають ті важкі роки, сповнені горя і сліз. Тому спогади кожного свідка, особливо для молодого покоління, мають велике значення. Адже це — справжня історія без вигадок і перебільшень. Про те, як це підлітком довелося пережити концтабір, а потім, уже на Батьківщині, рятувати матір від голоду, «Відомостям» розповіла лучанка Віра Ріксівна.

Не дивлячись на те, що жінці 85 років, вона при хорошій пам'яті і порівняно непоганому здоров'ї. Крім того, Віра Михайлівна активний громадський діяч, ходить на хор «Клубу життєлюбів» при Будинку вчителя та хор клубу «Неспокійні серця» при Будинку культури. 45 років жінка віддала роботі в інфекційній лікарні, заслуживши медпрацівник.

Родом вона із Росії — Орловської області, села Петрове Хотинського району. Пригадує, тоді у 1942-му їй було 12 років. Якраз німецькі війська наступали, ворог хотів захопити Москву.

У наше село прийшов німецький каральний загін, — розпочинає розповідь Віра Михайлівна. — Голова колгоспу сказав, вказавши на мене: «От ця девка большая, можете брать» (Віра була рослою дівчиною як на свій вік — авт.). Батька також хотіли забрати, але він відмовлявся. За непокору відразу вивели за хату і розстріляли. Дванадцять кілометрів мама бігла за мною до зупинки, де мене посадили в товарний поїзд. Тоді було літо, спека, маму прикладом били, вона падала, знову піднімалася і бігла.

У той день із села Віру забрали одну, матір і вагітну старшу сестру лишилися вдома. В товарному вагоні було стільки людей, що не всі могли сидіти. Поїзд часто зупинявся і додавалося все нових і нових полонених. Так сім днів Віра Михайлівна, тоді ще зовсім підліток, їхала у Німеччину.

— Концтабір, у якому я пробула три роки, — знаходився у місті Альтенграбово, — продовжує жінка. —

Ми жили під землею, о 5-й ранку нас піднімали на роботу, працювали по 12-16 годин на фабриці. Опускали гільзи в кислоту, щоб блистіли, для німецьких снарядів. Спали на нарах, подушки були з людського волосся. Кормили погано, давали їсти один раз — суп з брукви або капусти кольрабі, хліба сто грамів з тирсою. Я цей хліб клала під подушку, нюхала, облизувала і весь час казала «який смачний хліб». По два-три рази намісяць ми здавали кров для німецьких солдатів, а у винагороду за це давали одну морквину. Не всі витримували непосильний труд, багато помирили. Кожного ранку приходи з повозкою і збирали мертвих, потім їх спалювали. Якось я з подругою, вона була старша — 16 років, вирішили втекти. Табір охороняли з собаками і був він огорожений колючим дротом, але ми якось пролізли під ним і вийшли в ліс. Тільки трохи відійшли — чуємо, кукурікають півні, думаємо: десь близько село, слава Богу, підіємо далі. Аж тут дивимося — будиночок маленький стоїть. Як виявилось, там переховувалися троє полонених французьких солдатів. Вони нас покликали до себе, дали нам кий'яток, чорний сахар. «Тепер ми вас нікуди

не відпустимо, — кажуть, — а то вас вб'ють, бо тут кругом німці ходять». Ми тільки чай попили — нагрнули фашисти з вівчарками і нас впіймали, і знову в той табір привели. Один сказав російською: «Дайте ей 20 папок».

— То німцям служили й наші? — перепитує жінку.

— Так, то були зрадники. Виставили станок, я лягла на нього, — продовжує Віра Михайлівна, — і дорухувала тільки до чотирьох. Потім нічого не пам'ятаю. Коли прийшла до свідомості, біля мене стояв німець у білому халаті, він сказав: «Гут гут медхен, хороша дівчинка, дойч капут, а русіш ком-ком». Очі того німецького лікаря я весь час згадую. Тоді я подумала: якщо виживу і вернуся додому — буду лікувати людей і всім допомагати.

Віра Михайлівна розповіла й про таке довгождане визволення з німецького полону, якого вона чекала аж три роки. Однак перед відправленням додому ще п'ять днів їх допитували — хто, звідки, за яких обставин потрапив у концтабір, потім видали документи.

— Ми виснажені, обірані, голодні йшли до станції, де нас посадили у товарний поїзд, — веде оповідь пані Віра. — Вагон був битком набитий людьми. На зупинці Хотинець, звідки мене забирала, я вийшла одна. Знесилена сіла під дерево. Якраз їхав підводою чоловік із нашого села, він впізнав мене і сказав, що тут, у Хотинці, на базарі моя сестра. Я кажу: «Дядя, підвезіть мене, або скажіть, хай вона прийде сюди». Через трохи часу бачу їде моя сестра на підводі, тільки зійшла — бігцем кинулася до мене, спіткнулася, впала, а я їй назустріч повзком, — пригадує ті хвилини зустрічі Віра Михайлівна.

Але те, що побачила у рідному селі, дівчину не втішило. Німці спалили все навкруги дотла. Мама, сестра і її дитя жили у льосі. Не було що їсти, чим обробляти землю. Тому Віра вирішила їхати в Україну, щоб заробити своїй рідні шматок хліба. Ажде чула, що там життя краще. Од-

Віра Михайлівна за роботою (1962 рік)

нак де та Україна, і не уявляла. Але твердо вирішила, що дорогою буде питати людей, адже думала тільки про те, як врятувати своїх близьких від голоду.

— Сестра спекла мені з напівгнилої картоплі і жмені житнього борошна паляницю, — продовжує оповідь пані Віра, — проводила на станцію Хотинець, посадила на товарний вагон, яким худобу перевозили. На зупинці у Шепетівці забігають у вагон двоє міліціонерів, я від них вирвалася, був березень місяць, іще морозець тримав, навітьокі і прямо у якусь калюжу, одну ногу витягла, а інша застрягла. Схопили мене, ще добрих стусанів надавали і привели до начальника вокзалу. Кажуть: «От ще одну спіймали». Він порозиттував мене куди йду і навіть. Відповідаю — так і так, на Україну, хліб заробити, а де та Україна, я не знаю. Каже — тож і є Україна. Запропонував помити руки, напоїв кий'ятком, дав сахар такий чорний і маленький кусочок сахарину. Каже: «Буде йти скоро товарняк, ти їдь і на зупинці «Луцьк» швидко виходь, а там уже розпитаеш». Тепер я всім кажу — світ не без добрих людей.

Сьогодні Віра Ріксівна активний громадський діяч

■ ПЕРСОНАЛЬНА ВИСТАВКА

Сучасне мистецтво у старих техніках представила художниця з Луцька

касі, витинанки. Також представлено живопис по фотодруку, частину з якого вже бачили відвідувачі її виставки.

— Ось текстильна робота «Бабусині фіранки», присвячена синтетичності нашого життя, — вказує на один із творів художниця, — виконана з будівельних сіток, поліетиленів, синтетичних шнурків. Сьогодні в аграрній країні навіть продуктів натуральних купити не можна. Ось це проблема.

Пані Катерина розповіла, що багато сучасних художників працюють із деревом, текстилем, витинанками. Вона у цій галузі не є ексклюзивною, але їй дуже подобаються натуральні матеріали — папір, дерево, скло.

На запитання, у якому жанрі імпонує найбільше працювати, відповіла, що «цікавить різне, подобається вчитися, експериментувати».

— Наскільки затребуване таке мистецтво, чи хочуть люди придбавати такі роботи? — поцікавилися у художницю.

— Ні, це не ремесло, яке добре продається, — пояснила пані Катерина, — я могла б малювати ікони, які добре продавалися б, чи фотографувати весілля, але мене це в даний момент не цікавить.

Загалом її роботи з глибоким змістом, спонукають до роздумів і вирізняються оригінальним стилем.

Людмила ШИШКО

■ СВЯТО НАБЛИЖАЄТЬСЯ

Новорічний стіл українців подорожчав за рік на 80 гривень

Новорічна вечерея-2012 на шість людей у порівнянні з минулим роком подорожчала з 820 до 900 гривень. Найбільше за 2011 рік подорожчало м'ясо (крім свинини), риба й морепродукти. Майже незмінними залишилися ціни на масло, сир і алкоголь (а шампанське навіть подешевшало — пляшку «Советского» можна купити за 26-32 грн.).

Через гарний урожай подешевшали вітчизняні овочі, тому знизилася вартість салату «Олів'є», який є традиційним на Новий рік. Фруктово-овочевий набір, навіпаки, зріс у ціні за рахунок імпортованих фруктів, які подорожчали — ананаси, ківі, апельсини й мандарини.

■ КОНКУРС КРАСИ

У Луцьку обрали «Міс принцесу України-2011»

У Луцьку відбулася фінальна частина II національного конкурсу «Міс принцеса України-2011». З двадцяти двох красунь лише одна мала отримати звання і приз у 40 тисяч гривень.

Стартував конкурс із виходу в звичайних білих футболках. За словами ведучого шоумена Колі Серьги, футболки з'явилися в американській армії, бо в часи Другої світової війни не вистачало матеріалу для форми. Та ці футболки лише підкресливали природну красу учасниць. Потім дівчата вийшли у коктейльних сукнях і на респіт — конкурс купальників. А на останній вихід у дизайнерських платтях з'явилися лише 12 найкращих дівчат.

Журі віддало титул «четверта

Друга віце-міс лучанка Олена Жук

«Міс принцеса України-2011»

віце-міс принцеса України» представниця Луганська Олена Ткаченко, третьою віце-міс стала Світлана Стаськова з Миколаєва, другою — лучанка Олена Жук, а першою віце-міс обрали жительку столиці Юлію Александрову. Всі віце-міс отримали винагороду у 8 тисяч гривень. Головний титул — «Міс принцеса України-2011» — дістався Анні Сабадош із Ужгорода.

Луцька публіка була в захваті від шоу, а учасниці конкурсу зразу ж вподобали місто. «Я читав анкети кожної учасниці. І кожна пише, що закохана в місто Луцьк», — поділився організатор конкурсу Олександр Главацький.

Максим ЯБЛОНСЬКИЙ